

Иванъ Ивановъ имъ отговаря:

— Не бойте се, гответе се, стойте винаги въ Кишиневъ. Видите ли, какъ руска войска пристига всѣки день? Тука сж пристигнали много офицери, руски и български на руска служба. Много нашенчета се учеха въ рускитѣ военни училища. Нѣкои отъ тѣхъ ходиха да се биятъ въ Старозагорското възстание презъ 1875 година, други бѣха презъ Априлското възстание въ Копривница и Търново, трети бѣха доброволци въ Сърбия. Всички тѣ се отличиха въ боеветѣ и произведоха ги офицери за храбростъ. Тѣ сега служатъ въ руската войска, но като се почне войната, ще дойдатъ васъ да командуватъ.

— Ами защо сега не ни приематъ въ руската войска?—запитватъ нѣкои. — Ние искаме да постѣпимъ доброволци.

— Потърпете още малко момчета! — отговаря Ивановъ. Нека първо се облѣче, въоръжи и натѣкми руската войска, че тогава ще дойде редъ и за насъ. И азъ ще дойда съ доброволцитѣ и ще помагамъ, съ каквото мога, макаръ да съмъ старъ. Вчера се видѣхъ съ двама руски генерали. Единиятъ се казва генералъ *Стольтовъ*. Той нарочно е изпратенъ тука да види, може ли да се събиратъ български момци за нѣколко дружини и, като се въоръжатъ и обучатъ военно, да се прибавятъ къмъ рускитѣ войски.

— Господинъ Ивановъ — изтѣпи се единъ възчренъ момѣкъ — казвали, че ние българитѣ ужъ не сме били послушни и не можемъ да се биемъ съ турцитѣ. Това е клевета. Тука има нѣколко души, които азъ познавамъ, всички бѣхме въ Панагюрското възстание, сетне отидохме въ Сърбия. Навсѣкѣде се бихме мѣжката и и ето ордена, съ който сме наградени. И сега всички до единъ ще се биемъ и ще изпѣлнимъ всичко, що ни поръчатъ офицеритѣ.

— Така е, така е — започнаха всички да викатъ.